

Körkép

Tetszetős, árnyas kávéházi tornác-kert Budán. Virágokkal, zöld lombokkal sűrűn be van futtatva, s hogy még teljesebb legyen a falusias hangulat, köröskörül apró, zöldre festett rácsos lugasok sorakoznak. Minden lugas közepén asztalka, négy székkal, valamennyi szék el van foglalva, férfiak-nők ülnek rajta vegyest, és határtalan buzgalommal bridzselnek, délután hosszát. A férfiak a nagy melegben otthonosan ingujjra is vetkőznek. Kívül pedig, a tornác egyik sarkában két lefelé fordított üres hordó körül négy-négy mezítlábas-szurtos nyolc-tízestendős utcagyerek álldogál, és kipirult arccal, égő füllel állva „üti a blattot” a pincértől ajándékba kapott mocskos, elhasznált bridzs-kártyával.

– Licit – halljuk a gyerekektől – bell, manche, robber, bubí, kőr. – A figurát mindig takarni kell – kiáltja egyik gyerek a másiknak – akárcsak odabenn az asztaloknál.

A kisgyermekes heteken át a rácson belesve megtanulták a bridzs játék minden szabályát, s most valamennyien kitűnően játszanak.

Ha odabenn valamelyik asztalnál hiányzik a negyedik, bátran beszélíthatnának egyet a hordók mellől.

•

A társaskocsi megállójánál fimon külsejű, fehér hajú hölgy várakozik. A kocsi sokáig nem jön, s a hölgy idegesen topog, járkál a megálló-oszlop körül. Látszik, hogy nagyon sietne. Mivel a kocsi még egyre késik, izgalomában kissé elébe megy. A kocsivezető azonban, miután közvetlenül a megálló előtt nem látott senkit, nem állt meg, hanem gyors iramban továbbrohant a legközelebbi megálló felé.

A hölgy ott maradt sietségével, izgalomával, türelmetlenségével, s egy pillanatig elképedve néz a kocsi után. Szája szinte sírásra görbed, annyira megfélemedezik magáról ettől a nem várt faképnél hagyástól, hogy hirtelen kiabálni, toporzékolni kezd, öklét rázza a kocsi után, valóságos könnyeket sír.

Roppantul nevetséges látvány. Egy kisleány ámuló-fölényes mosollyal nézi. Ezt ő nem képzelte. A finom, fehér hajú úrihölgyek, a nagyok, az előkelők is tudnak néha olyanok lenni, mint a rossz, dühös gyerekek? Hát akkor miért parancsolgatnak ők a gyerekeknek? Miért hengegnek?

A kislánynak e perctől fogva határozottan „megvan a véleménye” a nagyokról.

•

Az utcán halljuk:

– Tudod-e, mi a hasonszervi gyógymód? – kérdi egyik úr a másiktól. – Az, ha a Lánchídról beledobok a Dunába egy gramm aszpirint és Apatinnál kimerek a vízből egy evőkanálnyit a betegem számára.

•

Az utcán, fölpiperézett fiatalasszony előveszi kezitükrét, szájpirosítóját, s miközben szépítgeti magát, ezt mondja összecücsörített szájjal barátnőjének:

– Ha ő eszményi férj volna, akkor talán ...

Önkéntelenül is ez jut eszünkbe:

– Ha ő eszményi feleség volna, akkor talán ...

1934. június 6., szerda, 6. old.

Pesti utca

Az Erzsébet-híd alatt levő gyógyforrások kútját csinosítgatják, javítgatják. Falusi lányok dolgoznak itt a közeli környékből, kurta, sokrácú szoknyában, varkocsba font hajjal. Nézik a sok embert, akik a nyári hőségben a gyógyforráshoz járulnak egy-egy jókora pohár meleg, rossz szagú vízért, és sehogy se értik.

– Osztán mirül jó ez? – kérdezik.

– Megfiatalodik tőle az ember – évődnek velük némelyek.

– No, akkor mink is iszunk belőle – kapnak rajta a falusiak. – Oszt jó-e?

– Kóstolják meg – nyújtják feléjük a poharakat.